25. פרשת צו, דבר תורה סביב שולחן השבת.

אנחנו קוראים בתחילת פרשתנו צו, את הפסוק הבא: וַתִּקָּהֵל הָעֵדָה אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד. פירש רש"י: "זה אחד מן המקומות שהחזיק מועט את המרובה". מדוע? כי חצר המשכן היה בסך הכל שטח בן 50 אמה (= 25 מטרים) על 50 אמה, 625 מ"ר! בהם אמורים להיקהל כל עדת בני ישראל, ששים ריבוא אנשים! ממש המועט שמחזיק את המרובה.

דבר זה מזכיר לנו את האמרה התלמודית במסכת סנהדרין (ז/א) הקובעת כי "כשאהבתנו הייתה עזה, שכבנו על חוד הסייף. עכשיו כשאהבתנו אינה עזה, מיטה בת ששים אמה לא מספיקה לנו". הדוגמה הקלאסית היא זו של קין והבל. הרי כל העולם עמד לרשותם, ועדיין אינו מספיק לקין. שני האחים רבים על השליטה בעולם כולו, והסוף ידוע לנו.

באותו משקל, למרות שאלפים היו עולים לשלשת הרגלים לירושלים, המשנה מעידה ש"לא אמר אדם לחברו צר לי המקום שאלין בירושלים" (מס' אבות ה, ה), מרוב אהבה שהייתה שוררת ביניהם.

כשעם ישראל יצא ממצרים וזכה לבנות את המשכן שחצרו הוא 50 אמה על 50 אמה, שם העדה הייתה יכולה להיקהל, כי הייתה אהבה עזה ביניהם.

אולי כך אפשר להבין את הפסוק הבא: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעֵדָה: זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת. לא כתוב על איזה דבר משה מתכוון.

והתשובה: אהבה כזאת, רצון כזה לקרבה ולצוותא כפי שאתם מראים עכשיו בחנוכת המשכן, זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת. התמידו בכך, אל תתלוננו על הדוחק, על הצפיפות או על התנאים הקשים.

כך הפתגם אומר: "אין נקב של מחט צר לשני אוהבים".

שבת שלום ומבורך!